

'Letterlijk gruwelijk spannend'
– NBD Biblion over *Verdoofd*

CIS MEIJER

DARK MIND

JEUGDTHRILLER

CIS MEIJER

DARK MIND

 UITGEVERIJ |
De Fontein |
JEUGD

In Amsterdam-Noord in een natuurgebied heeft een boer vanochtend vroeg het levenloze lichaam aangetroffen van een meisje (15). Van de dader ontbreekt ieder spoor. De politie is op zoek naar getuigen. Als u informatie hebt, kunt u contact opnemen met de politie op 0900-8844, of anoniem via 0800-7000.

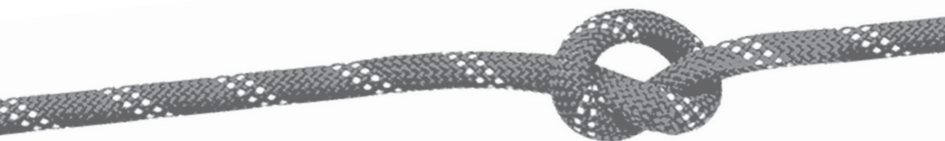
Stilte voor de storm. Amsterdam stinkt als een te lang ongeleegde vuilnisbak. Het is al dagen broeierig warm. De cocktail van zweetlucht, plakkerige kleren en hysterische mensen werkt op mijn zenuwen. Jij wordt daar juist blij van. Je blijft maar om ons heen cirkelen. Mijn hersenen naderen hun kookpunt.

Je schoonheid en aantrekkingskracht hebben je veel gebracht. Aandacht, bewondering en complimenten. Veel blikken, veel jaloerse blikken.

Heb je niet door dat je ons vernietigt? Kijk je niet verder dan je mooie neusje lang is? De wereld zit vol egoïsten. Jij bent een van hen.

Vanavond ga je naar een feest. En ik weet ook wat je daarna gaat doen. Van dichtbij houd ik je in de gaten.

Het is nog maar een kwestie van dagen, misschien uren. Ik vrees dat ik de storm niet kan bedwingen. Het gaat slecht aflopen met jou.

Er is geen weg meer terug. Bij de Glock zit munitie. Genoeg om te oefenen. En om uiteindelijk... af te schrikken. Op slechte momenten fantaseer ik erover hoe het zal zijn. Ik haal de trekker over. In één schot zijn alle problemen opgelost. Zo eenvoudig. Het is verleidelijk om eraan toe te geven. Maar niet nodig. Ik gebruik hem alleen voor bescherming.

Vanavond om 21.00 uur ophalen, onopvallend. Dat moet lukken. Zorgen dat niemand me ziet.

Nerveus sluit ik de computer af. Over een kwartier begint de les al. Mama en Max zien me aankomen met weer een telaarbriefje.

Ik pak mijn jas, kijk in de gangspiegel en wrijf over mijn pijnlijke kaak. Niets opvallends te zien. Bijna struikel ik over de tennisrackets die op de grond slingeren. Ik leg ze in het opberghok in de keuken. Als het aan Max lag, veranderde hij elke dag de huisregels. De ene keer moeten we alles oprui-

men tot er geen kruimel meer te zien is. Het andere moment mogen we onze rommel laten liggen. Hij moedigt ons aan om feestjes te bouwen, harde muziek te draaien en veel lol te maken. Maar dan slaat zijn humeur plotseling om en eist hij totale stilte. Dat zijn moeder vorig jaar is overleden en zijn business niet lekker gaat, is geen excuus om zich als een eikel te gedragen.

Hij leent mijn spullen, maakt ze kapot en uiteindelijk mij ook. Wanneer durft iemand het te hebben over zijn alcoholverslaving?

Op de koelkastdeur hangt een briefje met zijn deftige handschrift.

Hij schrijft zoals hij praat: to the point. Mama komt na het weekend pas terug van het vliegen. Geen van beiden zijn ze thuis op Liza's klassenfeest. Liza kan zorgeloos gaan genieten met haar vrienden. Een avond zonder stilzwijgende spanning.

Op mijn racefiets maak ik een haarscherpe bocht naar de fietsenstalling en scan naar een opening om mijn fiets tussen te plaatsen. In een reflex knijp ik in

mijn remmen. Te laat. Mijn voorwiel knalt tegen een meisje aan dat op de grond ligt. ‘Shit! Sorry! Ik...’ Ik zet mijn fiets naast me neer en hurk naast haar. Haar lange bruine haren... En die beige sneakers. ‘Desi! Hé, gaat het?’

Ze opent haar ogen. Verward kijkt ze me aan. ‘Mijn hoofd,’ mompelt ze.

Zo te zien heeft ze geen verwondingen. Voorzichtig help ik haar omhoog. Ik strijk met mijn hand over haar haren. Het lijkt alsof iemand erop gespuugd heeft.

‘Had je ruzie?’ vraag ik.

Wankel staat ze op. ‘Ik weet het niet zeker. Er was wel iets,’ zegt ze zacht. ‘De laatste tijd heb ik soms, eh...’

‘Wat heb je soms?’

Ze herstelt zich. ‘Nee, laat maar. Het komt vast doordat ik te weinig heb gegeten.’

‘Wil je iets?’ vraag ik.

‘Hoeft niet.’ Ze opent haar rugzak, pakt er een appel uit en neemt een hap.

Samen lopen we op de entree van de school af. Haar stem klinkt helder. Volgens mij gaat het wel weer. ‘Heb je enig idee hoelang je daar gelegen hebt?’

Ze kauwt een hap weg en trekt haar schouders op. ‘Ik zette mijn fiets neer. Daarna zei iemand iets tegen me... geloof ik. Ik kan het me niet goed herinneren. Het werd zwart voor mijn ogen. Het volgende moment zag ik jou.’

‘Had je hartkloppingen?’

‘Misschien.’ Ze legt haar hand op haar borst. ‘Nu niet meer. Maar daarnet... Ja.’

‘Zweet?’

Ze beweegt haar vingers. ‘Klam,’ zegt ze.

‘Misschien had je een paniekaanval?’

‘Hoe kom je daarbij?’ vraagt ze.

‘Ik ken iemand die dat had. Het kwam snel op. Dan dacht diegene dat-ie doodging.’ We lopen door de lege hal. Het enige geluid komt van onze schoenen en de smakkende hap die ze uit haar appel neemt.

‘Ik weet niet wat ik dacht,’ antwoordt ze.

‘Heb je het vaker gehad?’

‘Een paar keer. Het is niks ergs. Niet echt.’ Ze maakt een wegwijsgebaar. Als ze naar me opkijkt, zie ik hoe zacht haar blik is. Haar ogen zijn net magneten. Bijna vergeet ik hoe bagger ik de wereld vanmorgen vond.

‘Weet je wat je kunt doen als het vaker gebeurt?’

‘Nee.’

‘Diegene waar ik het net over had zei de neiging te hebben om moeilijke situaties uit de weg te gaan. Maar dat helpt maar even. Je moet ze juist opzoeken. Het klinkt heel wazig, maar geloof in jezelf. Dat helpt. Echt.’

‘Gelukkig ben jij er als het nodig is,’ zegt Desi. Ik kijk van de sproetjes op haar wangen naar haar amandelvormige ogen. ‘Als ik jou niet had...’ Ze lacht.

‘Eh...’ Ik weet niet wat ik moet zeggen en grijns dom.

‘Dat laatste was een grapje.’ Voor haar lokaal staat ze stil. Ze mikt het klokhuis een paar meter verderop in de prullenbak.

‘Ja, tuurlijk,’ zeg ik. Ze neemt me scherp op. Het is net alsof ze recht in mijn ziel kijkt. Ziet ze dat ik een tikkende tijdbom ben? Ze mag er niet achter komen. Niemand. Ik moet zo snel mogelijk mijn plan uitvoeren.

‘From childhood’s hour I have not been. As others were...’ Vanuit de deuropening luister ik naar het gedicht dat meneer Jagt voordraagt. Hij stopt met voorlezen. Daarop sluit ik de deur achter me. Ik leg uit dat ik te laat ben omdat ik was gevallen. Hij gebaart dat ik moet gaan zitten.

Vluchtig kijk ik de klas rond, op zoek naar een plek. Naast Jara zit helaas al iemand en naast Philine en Najib ook. Alleen achterin staan twee lege tafels. Maar daarvoor zit Claire. Leken zij en Jara vanbinnen maar net zo veel op elkaar als qua uiterlijk.

Ik stap over haar uitgestoken voet. Plof achter haar neer in mijn bank. Pak mijn boek uit mijn rugzak, zoek de bladzijde op waaruit Jagt voorleest.

Claire draait zich naar me om. Ze tikt met haar lange plastic nagels naast mijn boek. Haar mescherpe blik snijdt dwars door me heen. Nu het niet lekker gaat tussen haar en Thom, is ze niet te

harden. Alsof ik daar iets aan kan doen.

In de rij rechts van mij staat Jara op. Voorzichtig laat ze zich op de stoel naast me zakken. Jagt heeft niets door. Jara moffelt haar mobieltje uit haar zak. Stoot me aan. Vanaf haar schermpje sluipt de Instagram-wereld de klas in. Een groepsfoto van gister tijdens de excursie naar het Rijksmuseum, gepost door **xx_schoolleven_xx**. Alle leerlingen kunnen foto's naar het account sturen. Leuke foto's worden geplaatst. Maar ook blunders. Met z'n allen staan we voor *De Nachtwacht*. We nemen dezelfde houding aan als de mannen op het schilderij. Jara is kapitein Frans en ik ben luitenant Willem. Achter ons torenen Najib en Jack boven ons uit. Naast ons poseren Liza, Philine, Claire en nog een paar klasgenoten. Dex staat er half op. Ik herken hem aan een pluk van zijn blauwe haar. Zelfs mentor Sev is onderdeel van het levende schilderij. We probeerden onze lach in te houden, maar dat is duidelijk niet gelukt. Ik word vrolijk van de eenheid die de klas daar is. 'Deze foto ga ik printen,' fluister ik.

Meneer Jagt staat op. 'De volgende tekst gaan jullie zelf lezen. Ik moet even iets kopiëren. En ik wil op de gang geen enkel geluid uit de klas horen.'

Ik richt me weer op mijn boek. 'Wacht, nu komt het,' fluistert Jara geheimzinnig. Ze scrolt langs een post met een foto van een horrorfilm. School is horror! staat erbij. De post erna komt van hetzelfde account. Een foto van twee leerlingen met een roze

hart boven hun hoofd. Ze lopen door de schoolgang, maar zijn niet helemaal scherp in beeld. Het onderschrift luidt: Love is in the air. Jara zoomt de foto uit met haar vingers. Nu zie ik het pas: dat zijn Thom en ik tien minuten geleden!

Ik trek de telefoon uit haar hand en bestudeer de foto. Het lijkt net alsof we iets met elkaar hebben. Hoe we naar elkaar kijken! Ik krijg het er warm van. Vierentwintig likes al, en vier comments onder de foto.

Indi_ Hartjes voor dit setje.

Nikki_x omg, waar is Claire?

Jaleesa.x Tortelduifjes 🐦

Yasmin._. wie is zij?

‘Dit is debiel. Wie heeft die foto geplaatst?’ fluister ik.

Jara trekt haar schouders op. ‘Wie liep er voor jullie in de gang?’

‘Ik heb er niet op gelet.’ Met tegenzin kijk ik naar het telefoonscherm. Vijfendertig likes. Negen comments. Rode hartjes. Zwarte hartjes. Huil-emoticons, lach-emoticons. Het gaat maar door. Ik krijg er buikpijn van. ‘Is er een manier waarop we de foto kunnen verwijderen?’ fluister ik. ‘Het lijkt net alsof Thom en ik iets hebben.’

‘Geeft toch niet?’ Ze glimlacht.

Ik knik richting Claire. ‘Niet leuk voor haar. En ik

wil zelf bepalen wat ik met de wereld deel.’

Jara pakt haar telefoon terug. ‘Het spijt me dat ik het liet zien. Ik vond het cute, maar je hebt gelijk.’

Ik bijt op mijn lip. ‘Ik voel me bespied.’

‘Ach, neem het niet te serieus.’

Kon ik dat maar. Jara neemt zichzelf en de wereld niet zo serieus. Ik ben anders. Mij lukt het niet om me er niks van aan te trekken.

‘Was het wel leuk?’ Ze grijnst.

Ik schud mijn hoofd en zucht. ‘Ik wil dat die foto verdwijnt. Straks denkt iedereen er van alles van. Het gaat niemand iets aan dat we daar liepen. Het was toeval. Hij hielp me overeind, meer niet.’

‘Wat was er gebeurd dan?’ vraagt Jara verrast.

Voor me wiebelt Claire op haar stoel. Ze heeft haar gezicht opzij gedraaid. Luistert ze mee?

‘Thom botste tegen me op,’ fluister ik. Het is niet helemaal gelogen. Jara en ik vertellen elkaar alles, maar hier schaam ik me voor. Ik wil niet dat ze weet hoe heftig ik nu reageer op stresssituaties. Niemand mag me raar of zielig gaan vinden. Als mensen je zwaktes kennen, pakken ze je erop. Ik heb het vaak genoeg meegemaakt. ‘Ik viel bij de fietsenstalling,’ zeg ik. ‘En Thom hielp me opstaan.’ Ik glimlach, om Jara gerust te stellen dat er niks met me aan de hand is.

‘Fokking aansteller,’ fluistert Claire.

‘Wat –’ Ik bijt mijn kiezen op elkaar. Niks zeggen. Ze steekt haar middelvinger op.

‘Kappen,’ zegt Jara tegen haar zus.

‘Bemoei je er niet mee.’ Claire buigt zich over mijn tafelblad tot vlak bij mij. Ik ruik haar scherpe pepermuntadem en deins naar achter.

Meneer Jagt loopt de klas in. ‘Sst!’ sist hij. Hij pakt zijn boek op en schraapt zijn keel.

Claire trekt zich niks van hem aan. Ze kijkt uitdagend naar me, is iets van plan. Mijn hart gaat tekeer. Ik wil haar omverduwen. Haar op haar gezicht timmeren. Maar ik doe niks.

Ze trekt een pennenstreep over de bladzijde van mijn boek.

‘Doe normaal!’ zeg ik.

‘Moet jij stoppen met zielig doen.’

‘Ophouden nu!’ Jara steekt haar vinger uit naar Claire.

Ik kijk op naar meneer Jagt. Hij heeft het niet gehoord. Beheerst leest hij een nieuw gedicht voor. Het lukt me niet om op te letten. Mijn handen trillen van woede. Ik moet iets doen. Iets zeggen. Anders houdt dit nooit op. Hoe krijg ik haar stil? Ze haat het als iemand haar een dom blondje noemt. Het woord schiet als een raket uit mijn mond. ‘Leeghoofd.’

Die komt aan. Claire krijgt een hoofd als een tomaat.

‘Kan het nu eindelijk stil zijn achterin?’ vraagt meneer Jagt.

‘Desi schold me uit,’ zegt ze zielig.

‘O! En jij dan?’ Ik hef mijn handen op naar Jagt.

Trap er niet in, wil ik zeggen.

‘Kom kom, meisjes, niet zo kinderachtig,’ antwoordt hij. Hij legt zijn boek neer en loopt onze kant op. ‘Wat is er aan de hand?’

‘Niks.’ Ik kijk weg van hem. Tranen branden in mijn ogen. Ik haat dit. Ruzies, schelden. Ik wil dat alles relaxed is. In mijn hoofd zitten de blije, mooie foto’s die we elkaar allemaal laten zien. De werkelijkheid is totaal anders.

‘Jara, met jou ook niks aan de hand?’ Jagt fronst richting Claire.

‘Ik ben Claire, meneer.’

‘Excuses. Jullie lijken niet alleen op elkaar als twee druppels water, jullie klinken ook hetzelfde.’

‘Ik weet het. Maar meneer, Desi noemde me leeghoofd.’ Claire zegt het met een onschuldig stemmetje. ‘Niet iedereen is zo slim als zij.’ Leerlingen grinniken.

‘Ik had ook verrader kunnen zeggen,’ antwoord ik.

‘Ho, ho.’ Jagt knipt met zijn vingers. ‘Laten we positief tegen elkaar blijven.’

‘Natuurlijk. Als zij –’ De rest van de woorden slik ik in. Positief blijven? Waren we maar niet naar Amsterdam terugverhuisd. Sinds ik weer in deze klas zit, is het alsof ik elke dag in een mijnenveld loop. Ieder moment kan de Claire-mijn ontploffen. Dat ziet hij niet. De manier waarop meneer Jagt rust in de klas terug probeert te brengen, slaat nergens op.

‘Desi,’ zegt hij met lage stem. ‘Hier op school tonen we respect voor elkaar. Dat doe je door –’

‘Het spijt me,’ zeg ik om van het gezeur af te zijn. Ik kijk naar het wit tussen de knokkels van mijn vuisten. Met ‘Het spijt me’ los ik het voor meneer Jagt op. Maar niet voor Claire. Hij denkt dat hij ons kent. Hij denkt dat we alleen maar kwetsbare zieltjes zijn die onschuldig met elkaar praten en lachen. We zijn de Teletubbies niet! Volwassenen hebben geen idee. Jagt heeft geen flauw benul hoe wreed we tegen elkaar kunnen zijn.

Achter zijn rug scheert een papieren vliegtuigje door het lokaal. Een lachsalvo volgt. Alleen Dex, Philine en Thoms zus Liza lezen alle drie onverstoord verder in hun boek. Zij trekken zich nooit iets aan van onrust. Soms ben ik daar jaloers op. Kunnen zij zich goed concentreren, omdat ze alle drie fanatiek sporten? Als je je kunt afsluiten voor prikkels om je heen, heb je meer rust. Daar herinnert mama me vaak aan.

Najib staat op en loopt op Jara af. Ze stoppen iets in elkaars hand.

‘Jongens, alsjeblijft!’ Jagt kletst met vlakke hand op zijn bureaublad. ‘Ga allemaal aan je eigen tafel zitten.’

Niemand luistert. Hij is ons kwijt. Onrustig pluk ik aan een rafel van mijn spijkerrokje.

‘Sloeber,’ fluistert Claire. ‘Heb je dat blauwe lapje zelf in elkaar geprutst?’ Ze laat spuug tussen haar

voortanden door glippen. Een spetter valt op mijn tafel. Het moment in de fietsenstalling komt vaag terug. Rochelde ze mijn kant op? Kregen we ruzie? Ik herinner me een gevoel van paniek. De druk op mijn borst.

Ik draai me naar Jara omdat ik niet weet wat te doen. Terwijl ze met haar handen onder de tafel bijna onopvallend een plastic zakje in haar rugzak schuift, zegt ze stellig: ‘Meneer, u moet nu echt actie ondernemen. Het is een zootje.’

Maar hij slaat op tilt. ‘Nu! Aandacht!’

Hij kijkt van mij naar Claire. Alsof hij iene miene mutte speelt met zijn ogen. En dan doet hij het stomste wat iemand had kunnen bedenken. ‘Desi,’ zegt hij kalm. ‘Ik wil dat je de klas verlaat.’ De frustratie druipt van zijn gezicht. ‘Meld je bij mevrouw Van der Ham.’ Hij wijst met strakke hand. Alsof ik zelf niet weet waar de deur is.

‘Karma, bitch,’ fluistert Claire grijnzend.

Met mijn ogen schiet ik gifpijlen naar Claire en Jagt. Ik sla mijn tas over mijn schouder en stamp de klas uit.

Op de gang komen de tranen.

Eva Mekkerling, leerling op het Eemsdeltacollege in Appingedam, won de schrijfwedstrijd uit *Knock-out*. Benieuwd naar haar inzending? Blader dan snel door naar pagina 68.

www.politienietbetreden.nl

© 2019 Cis Meijer

Voor deze uitgave:

© 2019 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagafbeelding: Wil Immink Design/iStock

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Grafische verzorging: Zeno

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4812 5 (e-book 978 90 261 4813 2)

NUR 284, 285